

Dr Roger Green, Chrześcijaństwo amerykańskie, sesja 1, Purytanizm w Ameryce

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To jest sesja 1, Purytanizm w Ameryce.

To jest część pierwsza kursu, Religia w kontekście kolonialnym, 1492 do 1789.

Porozmawiamy o wykładzie pierwszym, Purytanizm w Ameryce. Okej, pomódlmy się, a potem zaczniemy. Nasz łaskawy Panie, zatrzymujemy się na początku tego semestru i na początku tego kursu, aby podziękować Ci, nie tylko za ten kurs, ale za wszystkie nasze kursy, za wszystko, czego musimy się nauczyć, i modlimy się, abyś był z nami w tych rozważaniach.

Dziękujemy za mężczyzn i kobiety, którzy ukształtowali amerykańskie chrześcijaństwo, ten wyjątkowy wyraz wiary chrześcijańskiej, i jesteśmy im wdzięczni. I modlimy się, abyśmy mogli się od nich nauczyć, co znaczy być chrześcijaninem w naszym świecie, w naszych czasach, i kształtować kościół w naszym świecie, kształtować kościół w naszej kulturze. Dlatego jesteśmy wdzięczni, że możemy stanąć na ich ramionach i uczyć się od nich.

Dlatego prosimy o interwencję w naszych dzisiejszych zajęciach, ale także w codziennym życiu w Gordon College, naszym codziennym życiu razem przez cały dzień i przez cały weekend, abyśmy mogli okazywać łaskę w naszym własnym życiu, ale także łaskę w życiu społeczności. Modlimy się o to z radością w imię Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Okej, skoro już tu jesteśmy, mamy nadzieję, że będziemy mieli dużo pytań. Och, wspomniałem ostatnio, że mój przyjaciel Ted Hildebrandt, mój przyjaciel i kolega Ted Hildebrandt, bierze udział w tym kursie, ale postaramy się to całkowicie zignorować, jeśli to w porządku, Ted, i nie powinno to przeszkadzać ci w zadawaniu pytań. Nie powinno to przeszkadzać mi w włączaniu się.

To jest w pewnym sensie ustalone, więc nie sędzę, żebyśmy mogli z tym wiele zrobić. Ale lubię trochę wędrować, więc nagrywanie nie będzie przez to zakłócone. I kiedy zadajesz pytania, kiedy zaczynamy się poznawać, czy po prostu podasz mi swoje imię, kiedy zadajesz pytanie lub komentujesz coś? Muszę po prostu zacząć składać te imiona i twarze razem tutaj na potrzeby kursu, a to jest sposób, abyście również poznali swoje imiona.

Okej, więc zaczynamy. Część pierwsza, Religia w kontekście kolonialnym, więc Wykład pierwszy, Purytanizm w Ameryce. Dobrze, więc purytyzm dociera do tych brzegów.

Okej, chcę zacząć mówić o kolonii w Jamestown w Wirginii. Kolonia w Jamestown została założona w 1607 roku. Może niektórzy z was są z Wirginii i znają to miejsce, ale kolonia w Jamestown została założona w 1607 roku.

Była to pierwsza stała angielska osada założona w Nowym Świecie. Kolonia w Jamestown została założona zasadniczo jako kolonia handlowa. Została założona, aby prowadzić handel Imperium Brytyjskiego, zasadniczo.

A potem dzieje się coś dziwnego, jakaś dziwna historia z kolonią w Jamestown, zaczynamy tracić historię kolonii w Jamestown i z pewnością nie wydaje się, żebyśmy mieli bardzo jasną historię religijną kolonii w Jamestown. Więc historia w Jamestown staje się raczej niejasna. Kolonia Jamestown, którą widzisz tylko jako obraz, rodzaj wyobraźni artysty, faktycznie gubi się w historii.

I tak technicznie Jamestown, 1607, jest pierwszą brytyjską kolonią, ale to nas nie dotyczy, ponieważ nie ma bardzo silnej, solidnej religijnej bazy, ponieważ badamy amerykańskie chrześcijaństwo. Ale chcemy wspomnieć o kolonii w Jamestown, ponieważ była ważna jako brytyjskie miejsce lądowania w tym Nowym Świecie i była ważna dla prowadzenia handlu w tym Nowym Świecie na wczesnym etapie, ale potem zaginęła w pewnej tajemnicy. Więc przechodzimy do punktu B w twoim zarysie.

Jeśli konspekt jest dla Ciebie pomocny, użyj go. Jeśli nie, po prostu się tym w ogóle nie zajmuj. Więc będę się kierować tym konspektem.

Więc przejdziemy do punktu B. Sprawimy, że pielgrzymi przybędą do Ameryki. Dobrze, więc pielgrzymi przybędą do Ameryki. Teraz pielgrzymi, którzy przybywają do Plymouth w Ameryce, mają naprawdę dwóch liderów, a o tych liderach porozmawiamy za chwilę.

Zanim to zrobimy, pozwólcie, że wspomnę o pielgrzymach, ponieważ tak ich nazywamy. Czasami, pielgrzymi w Plymouth, nawiasem mówiąc, kto był w Plymouth? Ilu z was było w koloniach i plantacjach Plymouth? Jeśli nie byliście w Plymouth, to naprawdę cudowne miejsce do odwiedzenia i cudowne miejsce do zobaczenia życia w XVII wieku. Ożywa, gdy jedziesz do Plymouth, i to fascynujące miejsce. Ale tych, którzy przybyli do Plymouth z Anglii, możecie nazwać purytanami, jeśli chcecie, ale nie byli purytanami w czystej postaci, bez gry słów.

Ci purytanie byli ludźmi, którzy chcieli oczyścić Kościół Anglikański od wewnątrz, i o tym porozmawiamy, kiedy więcej o nich powiemy. Ale oni chcieli oczyścić Kościół

Anglikański od wewnątrz, więc byli ludzie, którzy pozostali w Kościele Anglikańskim lub próbowali pozostać w Kościele Anglikański, ale byli prześladowani i tak dalej. Pielgrzymi byli jednak separatystami.

Byli to niezależni lub separatyści. Byli to ludzie, którzy już odłączyli się od Kościoła anglikańskiego w Anglii, więc przybyli do Ameryki, aby znaleźć miejsce, w którym mogliby się osiedlić jako separatyści lub niezależni. Więc jeśli chcesz ich nazywać purytanami, to w porządku, ale byłoby to dość luźne określenie dla tych pielgrzymów, ponieważ są już niezależni.

Puritanie w Bostonie nie lubili tych niezależnych, tych separatystów, ponieważ purytanie w Bostonie, o których będziemy mówić, uważali, że trzeba pozostać w Kościele Anglikańskim i oczyścić Kościół Anglikański. Zobaczmy, że pielgrzymi, ludzie, których nazywamy pielgrzymami, separatystami lub niezależnymi, zobaczymy, że mieli jedną wspólną cechę z purytanami w Bostonie, a jedną wspólną cechą było to, że uważali, że kościół powinien być organizowany przez zgromadzenie. Więc nie mieli jeszcze nazwy.

Ostatecznie mieliby nazwę Kongregacjoniści, ale jeszcze jej nie mają. Wierzą, że kongregacja powinna być tą, która w pewien sposób kieruje kościołem. Cóż, tak naprawdę, purytanie w Bostonie też tak myśleli. Nadal byli anglikanami, ale w Bostonie uważali, że Kościół Anglikański powinien być prowadzony według linii kongregacyjnych, a nie hierarchicznych.

Więc purytanie i pielgrzymi będą mieli jedną wspólną cechę, a to będzie ważne później w naszym zarysie. Okej, są dwaj przywódcy przybywający do kolonii Plymouth, a pierwszym z nich jest mężczyzna o nazwisku William Brewster. A swoją drogą, pamiętacie, że wspomnieliśmy ostatnio w sylabusie, daję wam listę nazwisk w sylabusie, które są ważne dla kursu, więc ta lista nazwisk, którą znajdziecie, większość nazwisk, o których mówię, znajdziecie na tej liście.

I pozwólcie mi powiedzieć, że podaję wam daty osób, o których mówimy, nie w celu zapamiętywania; nie musicie wiedzieć dokładnie, kiedy William Brewster żył i umarł, ale podaję wam te daty, aby móc umieścić je gdzieś w historii. Więc oni po prostu muszą być w stanie się skupić, kiedy są w pobliżu. Więc to są daty Williama Brewstera.

Więc bardzo, bardzo ważna osoba. Teraz nazywano go Starszym. William Brewster jest identyfikowany jako duchowy przywódca ludzi, którzy przybyli, purytanów, którzy przybyli w 1620 roku.

Jest identyfikowany jako ich duchowy przywódca. Jest więc ważnym nazwiskiem dla tych pielgrzymów, którzy lądują w Plymouth, ważnym przywódcą dla nich. Inną ważną osobą jest William Bradford.

Ponownie daty Williama Bradforda. William Bradford był typem polityka, jeśli chcesz go tak nazwać, przywódcą politycznym grupy, która przybyła do Plymouth, i pomógł położyć fundamenty polityczne dla ludzi, którzy wylądowali w Plymouth. Jest, w pewnym sensie, William Bradford jest pierwszym gubernatorem tej małej grupy.

Teraz, to jest bardzo mała grupa, ale William Bradford jest pierwszym gubernatorem tej grupy, a to jest replika Mayflowera, oczywiście, którym przybyli. Jedną z rzeczy, nawiasem mówiąc, kiedy jedziesz do Plymouth i jedziesz na Mayflower, replikę Mayflowera, pomyśl, jak to było przepłynąć morza w tym świecie przez dwa lub trzy miesiące, będąc brutalnym, to był brutalny sposób podróżowania, i pomyśl o 120 lub 150 duszach na tym statku przemierzających morza w tym świecie, nie wiedząc, czy płyną, czy też mieli pojęcie, dokąd płyną, oczywiście, ale to było dość brutalne. Ale Bradford staje się rodzajem przywódcy politycznego.

Teraz, rzecz, o której słyszysz w przypadku Williama Brewstera i Williama Bradforda, to Mayflower Compact. Kiedy ci ludzie byli na statku, na pokładzie, zanim faktycznie wylądowali w Plymouth, a jeśli ty, nawiasem mówiąc, jeśli nie byłeś w Plymouth, i idziesz zobaczyć Plymouth Rock, nie spodziewaj się skały wielkości tego budynku, ponieważ to jest to, co mniej więcej myślisz, Plymouth Rock, ogromny, wiesz, wychodzą w Plymouth Rock. Jest może taki duży lub coś koło tego.

W końcu musieli postawić wokół niego bramę, ponieważ turyści uznali, że dobrym pomysłem będzie odłupanie kawałków skały i zabranie ich do domu. Skała nie jest więc zbyt duża. Ale kiedy w końcu lądują, mają na pokładzie statku ten Mayflower Compact, który prowadził William Bradford, a następnie podpisali wszyscy mężczyźni na statku.

A potem idą dalej i lądują. Sam kompakt jest bardzo interesujący. A swoją drogą, to wszystko będzie włączone; wszystkie prezentacje PowerPoint będą na Blackboard, więc nie musisz się martwić o przepisywanie rzeczy, jeśli jest tekst, albo będziesz mógł przejrzeć te rzeczy w wolnym czasie.

Ale w imię Boga, amen, my, których imiona są podpisane, lojalni poddani naszego strasznego suwerena Lorda Króla Jakuba, z łaski Boga Wielkiej Brytanii, Francji i Irlandii, Króla, obrońcy wiary, itd., podjęli się dla chwały Bożej rozwoju wiary chrześcijańskiej i honoru naszego króla i kraju, podróży, aby założyć pierwszą kolonię w północnych częściach Wirginii, to właśnie planowali zrobić, uczynić niniejszym uroczyscie i wzajemnie w obecności Boga i siebie nawzajem przymierze i połączyć się w cywilne ciało polityczne dla naszego lepszego uporządkowania, zachowania i promowania celów wspomnianych. I na mocy tego ustanowić, ustanowić i ukształtować takie sprawiedliwe i równe prawa, zarządzenia, akty, konstytucje i urzędy od czasu do czasu będą uważane za najbardziej stosowne i dogodne dla ogólnego dobra kolonii, której obiecujemy wszelkie należne poddanie i

posłuszeństwo. Na dowód tego złożyliśmy tutaj podpisy na Cape Cod 11 listopada lub 21 listopada, według innego kalendarza, w roku panowania naszego suwerennego Pana, króla Anglii, Francji i Irlandii, Jakuba, 18 listopada, a Szkocji, 54 listopada, roku pańskiego 1620.

Teraz, trzy rzeczy, które chciałbym, abyście po prostu zwrócili uwagę, po podjęciu, to jedna, dla chwały Boga; dwie, rozwój wiary chrześcijańskiej; i trzy, honor naszego króla i kraju. Więc zwróćcie uwagę na te trzy rzeczy w Mayflower Compact. Zobowiązali się do tych trzech rzeczy.

Byli oddani tym trzem ideałom. Pierwsze dwa z nich, oczywiście, są ideałami religijnymi, ponieważ były tutaj dla chwały Boga i rozwoju wiary chrześcijańskiej. Po trzecie, musimy czcić naszego króla i kraj.

Ci ludzie są nadal poddanyymi brytyjskimi. Nadal uważają się za poddanych brytyjskich, oczywiście. Więc na cześć naszego króla i kraju.

Więc zwróć uwagę na te trzy rzeczy. To jest część Mayflower Compact. Mayflower Compact poprzedzał wszystkie inne dokumenty, które mamy w szerszej amerykańskiej kulturze, poprzedzał Konstytucję lub Deklarację Niepodległości lub cokolwiek w tym stylu.

Ale oto jest, Mayflower Compact. Zauważ, oczywiście, że rządzą się sami dla dobra kolonii. Dlatego właśnie ustanawiają ten Mayflower Compact.

Dzisiaj używamy terminu dobro wspólne. Mówimy, cóż, czy to pomaga w dobru wspólnym? Cóż, oni używają praktycznie tego samego języka. Ustanawiamy prawa i rozporządzenia dla dobra ogólnego kolonii.

Tak więc to jest Mayflower Compact. Tak więc, Mayflower Compact ma element religijny. I jest element polityczny lub obywatelski Mayflower Compact.

Mayflower Compact służył obu tym celom. A ludzie, którzy wylądowali w Plymouth, nie widzieli tych celów w sprzeczności ze sobą. Nie widzieli tych celów jako sprzecznych ze sobą.

Widzieli te dwa cele, cele religijne i cele cywilne, jako w zasadzie ze sobą sklejone. To daje nam poczucie Pielgrzymów przybywających do Ameryki. I oczywiście te dwa nazwiska, Brewster i Bradford.

Okej, teraz numer C w twoim zarysie. Jednak po nich nastąpiła ogromna imigracja purytańska do Ameryki. Więc większa imigracja purytańska do Ameryki rozpoczęła się w 1628 roku.

Więc to większe, większe, o wiele większe, ponieważ począwszy od około 1628 roku, ta o wiele większa imigracja przybywająca tutaj stała się bardzo, bardzo ważna w kształtowaniu nie tylko kultury religijnej Ameryki, ale także kultury cywilnej. Jak widać w zarysie, wymienię tutaj cztery nazwiska. Pierwsze to John Cotton.

To jest rodzaj zdjęcia Johna Cottona, ale John Cotton, 1584 do 1652. John Cotton był wczesnym ważnym przywódcą Bostonu. Więc powinieneś kojarzyć Johna Cottona z Bostonem.

Nie tylko przywódca religijny, ale także przywódca polityczny i przywódca cywilny ludu. Cotton jest więc ważny. Boston jest ważny, gdy myślisz o Johnie Cottonie.

Drugim, o którym wspomniałem, jest Richard Mather. Richard Mather pomógł założyć kolonię purytańską w miejscu zwanym Dorchester. Dzisiaj myślimy o Dorchester jako, cóż, części Bostonu.

Mam na myśli, że to po prostu część większego Bostonu. Więc nie myślisz o Dorchester jako o odrębnej społeczności. Ale oczywiście Boston w tym czasie, w latach 1620., 30. i 40., był bardzo małą społecznością.

Dorchester to odrębna społeczność od Bostonu, a to Richard Mather pomógł założyć tę purytańską społeczność. Więc trzeci to Thomas Hooker. Teraz Thomas Hooker naprawdę wyruszył na pustkowie, Thomas Hooker i założył miejsce zwane Hartford.

Nie wiem. Czy ktoś z was pochodzi z Hartford, Connecticut, lub okolic Hartford, Connecticut? W Hartford, Connecticut jest kościół Thomasa Hookera. Oczywiście, to nie jest oryginalny kościół purytański. To w zasadzie czwarty kościół na tym miejscu.

Ale cała rodzina Hookerów jest pochowana za tym kościołem. Teraz, w tamtych czasach, oczywiście, dzisiaj, jedziesz stąd do Hartford w cokolwiek, parę godzin, trzy godziny, czy ilekolwiek to zajmie. Ale w tamtych czasach, to była dzicz.

Opuściłeś granice Bostonu lub Dorchester i wyruszasz w to, co dziś uważamy za zachodni Massachusetts i w dół do Connecticut. To było prawdziwe doświadczenie dziczy. Więc musimy pamiętać, aby cofnąć się myślami do XVII wieku, kiedy myślimy o tych rzeczach.

A potem chciałbym wspomnieć Johna Winthrop. John Winthrop był bardzo ważny i John Winthrop został wybrany gubernatorem Bostonu, Massachusetts Bay Colony. Został wybrany gubernatorem 12 razy.

To pokazuje, jak ważny był John Winthrop. Teraz John Winthrop przytacza nam tutaj pewien cytat. John Winthrop powiedział, że chciał zbudować Boston i chciał zbudować, cytuję, miasto na wzgórzu, koniec cytatu.

Więc kiedykolwiek usłyszysz to wyrażenie, miasto na wzgórzu, budujemy miasto na wzgórzu. Kiedykolwiek usłyszysz to wyrażenie, możesz podziękować Johnowi Winthropowi. Takie jest jego rozumienie Bostonu i kolonii Massachusetts Bay.

Jeśli chodzi o niego, będziemy przykładem dla świata, co znaczy uwielbiać Boga w naszym życiu obywatelskim, nie tylko w naszym życiu religijnym, ale w naszym życiu obywatelskim, w naszym życiu wspólnym, w naszym życiu dla dobra ogółu. Tak więc John Winthrop, bardzo ważna osoba, w pewnym sensie stworzył obraz tego, czym on i inni zamierzali, aby było Boston i Kolonia Zatoki Massachusetts. Tak więc, jeśli słyszysz to wyrażenie, możesz podziękować za to Johnowi Winthropowi, ponieważ był ważny.

Okej, jeszcze jedno. Nadal jesteśmy pod purytańską imigracją do Ameryki. Teraz wymieniliśmy kilka nazwisk ludzi.

Ale mając to na uwadze, zwróćmy uwagę, że większość osób, o których wspomnieliśmy, to księża anglikańscy. Teraz widać, że John Cotton jest w swoim rodzaju anglikańskich szatach z Biblią w ręku. Większość osób, o których wspomnieliśmy, pochodzi z anglikańskich instytucji.

Są z angielskiego establishmentu. I są dość zagorzałymi purytanami, oczywiście. Okej, teraz to, co chcą zrobić, oczywiście, to pozostać w Kościele Anglikańskim.

Chcą oczyścić Kościół Anglikański od środka. Więc przywieźli Kościół Anglikański ze sobą. Ale chcą oczyścić Kościół Anglikański od środka.

Ale ci ludzie są zasadniczo kalwinistami. Później w wykładzie omówimy niektóre z krytycznych punktów wkładu, jaki wnieśli purytanie. Ci ludzie są zasadniczo kalwinistami.

Teraz, jako kalwiniści, są oczywiście anglikanami, ale są kalwinistami w swojej orientacji teologicznej. Więc ponieważ są kalwinistami w swojej orientacji teologicznej, wierzą, że Biblia powinna być nie tylko źródłem naszego życia religijnego. Jest nie tylko skałą, rodzajem fundamentu naszego życia religijnego, ale jest również fundamentem, skałą naszego kościoła i sposobem, w jaki kościół powinien być zorganizowany i prowadzony.

A przez kościół mamy oczywiście na myśli Kościół Anglikański. I byli przekonani, że gdy otworzysz Biblię, zobaczysz, że kościołem ma zarządzać kongregacja. Więc jedynym miejscem, w którym odbyli prawdziwą dyskusję z Kościołem Anglikańskim, była kwestia hierarchii kościelnej.

Więc nie podobała im się hierarchia kościoła. Nie podobał im się ten rodzaj arcybiskupów, biskupów, wiesz, księży, świeckich ludzi i tak dalej. Nie podobała im się hierarchiczna natura kościoła.

I będą prowadzić tutaj kościoły anglikańskie, ale będą je prowadzić w stylu kongregacyjnym. Więc kongregacja grupy ludzi będzie tą, która będzie prowadzić kościół. Teraz, to jest jedyna rzecz, którą mieli wspólną z ludźmi w Plymouth, ponieważ ludzie w Plymouth, jak powiedzieliśmy, byli również kongregacjami.

Uważali również, że powinni w tym czasie prowadzić kościół. Więc, okej, pozwólcie mi wspomnieć, zanim opuścimy ten rodzaj purytańskiej imigracji do Ameryki, pozwólcie mi wziąć rok 1640 jako przykład, 1640. Więc powiedzieliśmy, że purytańska imigracja rozpoczęła się w 1628.

A teraz przesunęmy się o 12 lat do przodu, do roku 1640. Szacuje się, że w 1640 roku w Ameryce było około 20 000 purytanów. Tak więc w ciągu 12 lat przybyło około 20 000 purytanów.

To dużo ludzi jak na tamte czasy i wiek. To dużo ludzi. I dokąd poszli, kiedy przybyli? Jesteś dokładnie pośrodku.

Siedzisz pośrodku terytorium purytańskiego. Więc założyli kolonie w miejscach takich jak Ipswich i Salem, a ostatecznie Danvers i miejscach takich jak to i oczywiście Boston. Więc żyjemy każdego dnia w świecie purytańskim, który został założony przez tych ludzi.

Więc, oto gdzie przyszli. I mieli ogromny wpływ, oczywiście, nie tylko na życie religijne, ale także na życie cywilne. Teraz, tak, tak.

Puritanie byli. Racja. To dobre pytanie.

Ci wczesni purytanie, o których tu mówimy, byli bardzo pobożnymi anglikanami. Większość z nich była księżmi w kościele anglikańskim i byli bardzo pobożni. Ale były dwa miejsca, w których nie zgadzali się z kościołem anglikańskim.

Jedno miejsce, a nie mówiliśmy o pierwszym, ponieważ nie jest tak istotne dla tego, o czym mówimy, ale jedno miejsce, w którym nie zgadzali się z kościołem anglikańskim, dotyczyło liturgii. Uważali, że kościół anglikański jest zbyt rzymskokatolicki w swojej liturgii, w liturgii nabożeństwa. To jest zbyt rzymskokatolickie.

Nie uważamy tego za biblijne. Chcemy prostszej liturgii w kościele chrześcijańskim, która bardziej odpowiada temu, co czytamy w Biblii. Więc chcieli prostszego rodzaju liturgii.

A teraz druga, o której mówiliśmy. Chcieli, w pewnym sensie, spłaszczyć przywództwo kościoła anglikańskiego i sprawić, by przywództwo było przywództwem kongregacji. Chcieli, aby kongregacja podejmowała decyzje dotyczące życia kościoła.

Nie oznaczało to, że zobaczymy to później, kiedy będziemy mówić o ich pojęciu powołania, ponieważ mieli bardzo konkretne pojęcie powołania. Nie oznaczało to, że nadal nie powinno być księży i że nadal nie powinno być księży, którzy są specjalnie powołani przez Boga do głoszenia ewangelii, udzielania komunii, chrzczenia i tak dalej. To nie oznaczało tego.

Ale to oznaczało w kategoriach organizacji kościoła i w kategoriach prowadzenia kościoła, prowadzenia kościoła w kategoriach finansów, prowadzenia kościoła w kategoriach tego, kto powinien być duchownym kościoła i tak dalej. Chcieli stylu kongregacyjnego. Więc z pewnością są w konflikcie z kościołem anglikańskim w tych dwóch kwestiach.

Częściowo powodem, dla którego purytanie przybyli tu w tak wielkiej liczbie, jest to, że król Jakub i inni naprawdę nimi gardzili. A w Anglii dochodziło do wielu prześladowań purytanów. Więc przybyli tutaj, aby znaleźć wolność bycia tym, kim uważali, że powinni być jako anglikanie.

Czy to trochę pomaga? Coś jeszcze na temat tego, gdzie jesteśmy do tej pory? Okej, więc nadal jesteśmy pod purytańską imigracją do Ameryki. Teraz pozwólcie, że wspomnę o tym. Wrócę do tego za chwilę.

Ups, przepraszam za to. Ups, przepraszam za to. Pozwólcie, że wspomnę o tym na koniec, a wspomnę o tym jeszcze raz: w 1648 roku pielgrzymi w Plymouth i purytanie w Bostonie i innych miejscach spotkali się.

I przewyżczyli swoje różnice między sobą, swoje różnice teologiczne. Zjednoczyli się i utworzyli to, co nazywano Platformą Cambridge. Teraz jest podtytuł do Platformy Cambridge.

Platforma Cambridge jest statutem amerykańskiego kongregacjonalizmu. Więc w 1648 roku postanowili utworzyć inny rodzaj kościoła chrześcijańskiego, który nazwali kongregacjonalizmem. Więc się zjednoczyli.

Tworzą kongregacjonalizm. Więc technicznie rzecz biorąc, teraz, po 1648 r., ci ludzie, którzy byli anglikanami, oczywiście, nie wszyscy anglikanie dołączyli do tego, ale ci ludzie, którzy byli anglikanami, stają się teraz innym wyznaniem. Stają się kongregacjonalistami.

Więc to już koniec. Rozstrzygają różnice. Utworzyli statut amerykańskiego kongregacjonalizmu zwany Cambridge Platform, a teraz są nową denominacją.

Tak więc, to naprawdę, naprawdę oznacza, że w kontekście życia wyznaniowego, oznacza to, że widzieliśmy tylko dwa wyznania na naszym kursie. Mam na myśli, że jesteśmy dopiero 45 minut po rozpoczęciu kursu. Ale tak czy inaczej, widzieliśmy anglikanizm; oczywiście ludzie byli anglikanami, a teraz widzimy drugi wyznanie, kongregacjonalizm.

To będzie bardzo interesujące w amerykańskim doświadczeniu religijnym. Wyznania są trudne do śledzenia. Spróbujemy je śledzić.

Staje się bardzo trudno z baptystami, gdy masz około 99 różnych wyznań baptystycznych i tak dalej. Więc czasami staje się trudno. Ale jak dotąd, tak dobrze, ponieważ mamy tylko dwa.

Mamy anglikanów, mamy kongregacjonalistów, więc jesteśmy gotowi na platformę Cambridge. Tak. Nie.

Pielgrzymi byli separatystami. Byli tym, co nazywa się Independents, albo byli separatystami. Więc zanim przybyli tutaj, już w Anglii oddzielili się od Kościoła anglikańskiego.

Przybyli tutaj jako separatyści, ale uformowali swoje życie w Plymouth jako kongregacjoniści, ponieważ wierzyli, że to jedyny sposób na utworzenie kościoła. Ale tak naprawdę nie stali się, powiedziałbym, może rozpoznawalną denominacją aż do Platformy Cambridge. Prowadzą kościół w Plymouth jako kościół kongregacyjny, ale są już separatystami, podczas gdy purytanie nie byli.

Purytanie byli nadal anglikanami, kiedy tu przybyli. To jest różnica między nimi. Ale potem się łączą.

Tak. Czy to byłoby coś w rodzaju purytanów, hospitalizowanych bardziej niż inni? Było to w tym czasie, 1648, ponieważ żyli razem już wystarczająco długo, 28 lat lub coś koło tego, ponieważ Pielgrzymi przybyli w 1620 i rozpoczęli wielką powódź purytanów w 1620. Myślę, że po prostu zdali sobie sprawę, że mamy ze sobą tak wiele wspólnego, że jesteśmy gotowi po prostu zostawić to za sobą.

I jedną rzeczą, którą naprawdę mamy wspólną, jest sposób prowadzenia kościoła, co jest dość ważną kwestią w tym nowym świecie. Więc powiedziałbym, że to była raczej naturalna ewolucja, która się wydarzyła, kiedy wydali to oświadczenie. I wszelka wrogość była za nimi.

W rzeczywistości jedna z kobiet, która przybyła na Mayflower i osiedliła się w Plymouth, jedna z tych kobiet, przeprowadziła się do Bostonu i podczas jednej z naszych wycieczek terenowych przejeździemy obok jej domu, a właściwie jej miejsca

pochówku w Bostonie. Więc była nawet odrobina interakcji między nimi w kwestii handlu, a niektóre z nich przeprowadziły się do Bostonu, ale jedna kobieta w szczególności przeprowadziła się do Bostonu, wyszła za mąż w Bostonie i założyła rodzinę w Bostonie. Więc myślę, że to właśnie tego typu rzeczy ostatecznie powiedziały, że jesteśmy gotowi zrobić to razem.

Coś jeszcze o tym purytyzmie przybywającym do Ameryki pod tym przywództwem, przede wszystkim, a potem o tym, co mają wspólnego z Pielgrzymami, i decydują się utworzyć denominację. Tak, zasadniczo tak. Teraz byli pewni purytanie, którzy osiedlili się na południe od Bostonu i zaczęli osiedlać się na południe od Bostonu.

Więc są coraz bliżej Plymouth. Więc są coraz bliżej geograficznie. Ale czwórka, którą wymieniałem w kontekście przywództwa purytańskiego, jest, myślę, prawdopodobnie czterema najważniejszymi liderami w społeczności purytańskiej w tym czasie.

Jasne. Inna sprawa, że jeszcze nie rozmawialiśmy o reakcji na purytanów, o czym porozmawiamy teraz. A więc wraz z reakcją na purytanów nastąpi również ruch dalej w kierunku Cape Cod, ale jeszcze dalej w kierunku kolonii, która ostatecznie zostanie nazwana Rhode Island.

Ale to będzie reakcyjne. Tak, aż do tego. To jest przerwa.

Platforma Cambridge to zerwanie z Kościołem Anglikańskim. To nowa denominacja. Jedną z rzeczy, które zobaczymy podczas jednej z naszych podróży do Bostonu, tuż naprzeciwko State House, jest w rzeczywistości Congregational House.

Congregational House jest główną siedzibą kongregacjonalizmu tutaj w Nowej Anglii. Ale na froncie Congregational House znajdują się płaskorzeźby. A jedna z nich przedstawia ten kompakt Mayflower i tak dalej.

Ale teraz, z platformą Cambridge, to już nie jest anglikanizm. To jest kongregacjonalizm. To jest teraz nowa denominacja.

Coś jeszcze? Tak. Okej. Jasne.

Nie było to geograficzne w Anglii. Purytanie byli wszędzie na mapie geograficznej Anglii. Było wielu anglikanów w Anglii, którzy byli purytanami i chcieli oczyścić kościół na kilka sposobów, o których wspomnieliśmy: liturgię i politykę kościelną.

Więc nie byli geograficznie. Przyjechali do nas lub przyjechali tutaj z wielu różnych obszarów geograficznych w Anglii. Ale mieli tego rodzaju różnice z kościołem, gdziekolwiek się znajdowali w Anglii.

I rzeczywiście byli dość mocno prześladowani przez rząd, ponieważ król Jakub I, na przykład, gardził purytanami. Nienawidził purytanów. I uważał ich za naprawdę wrogich kościołowi i tak dalej.

A przywódcy kościoła, wielu przywódców kościelnych naprawdę gardziło purytanami. Uważali, że ci purytanie powodują zamieszanie w kościele i tak dalej. Ale nie są geograficznie zlokalizowani w jednym miejscu w Anglii.

Londyn staje się, oczywiście, wielkim polem bitwy w pewnym sensie. Ale chcieli wolności, by tworzyć kościół tak, jak uznali za stosowne, a to jest wolność, której nie wolno im było mieć w Anglii. To znaczy, chcieli tego.

I chcieli miasta położonego na wzgórzu. Chcieli stworzyć kolonię, która byłaby przykładem tego, co znaczy być chrześcijaninem, ale także tego, co znaczy żyć dla dobra ogółu. I znaleźli te dwie rzeczy.

Nie znajdowali tego w Anglii. Nie doświadczali tego w Anglii. Coś jeszcze o tych purytanach, ludzie.

Więc kiedy jedziesz do Salem lub Danvers, a nawet tutaj, Ipswich szczególnie było ogromną kolonią purytańską. A kiedy jedziesz do tych miejsc, Bostonu, oczywiście, zobaczymy wiele miejsc purytańskich w Bostonie. Dom kilku z tych osób, o których wspomnieliśmy, nadal znajduje się w Bostonie.

Oczywiście nie sam dom. Ale wspaniały pomnik ich domu w Bostonie, ich domów w Bostonie. Niestety, ludzie przechodzą obok niego każdego dnia.

Nigdy nie zauważają; wow, to tutaj mieszkał John Cotton. Są zbyt zajęci. Nie czytają tablicy.

Przeczytamy wszystkie tablice. Dobrze, że zobaczymy tablice. Okej, coś jeszcze? Zaczynamy rozumieć tych pielgrzymów, purytanów i kongregacjonalizm.

Pozwólcie, że wrócę tu na chwilę. Teraz, jeśli spojrzycie ze mną na numer D w zarysie, nie wszyscy byli zadowoleni z purytanów. Więc byli ludzie, którzy byli, słusznie, być może niezadowoleni z purytanów.

Więc były reakcje, niech Bóg cię błogosławi, były reakcje na purytanów. Teraz jest wiele różnych reakcji, takich jak walki wewnętrzne i tak dalej, ale były trzy główne reakcje na purytanów, na które chcemy zwrócić uwagę. I wszystkie trzy z nich są naprawdę, naprawdę ważnymi reakcjami na purytanów.

Okej, pierwszy był autorstwa faceta o imieniu Roger Williams. I są daty Rogera Williamsa, 1604, 1683. Po prawej stronie jest szkic Rogera Williamsa.

Więc był pierwszy. Teraz, w następnym wykładzie, wykładzie numer dwa, zaczniemy od omówienia biografii Rogera Williamsa i krótkiego szkicu biograficznego Rogera Williamsa. Ale wszystko, co musimy wiedzieć, to to, że Roger Williams był purytaninem.

Więc wiedział, wiedział, jak to jest być purytaninem. Ale odkrył, że jeśli chodzi o wolność religijną, purytanie nie mieli w tym dobrej oceny. Przykładem tego jest Boston: aby głosować w Bostonie, co byłoby prawdą również w innych koloniach purytańskich, trzeba było być kongregacjonalistą.

Musiałeś być członkiem kościoła. I oczywiście głosowanie było ograniczone do mężczyzn w tym świecie, jak wiemy. Ale musiałeś być kongregacjonalistą.

Trzeba było być członkiem kościoła. I tak Roger Williams poczuł, że chłopak, czuję się trochę nieswojo tutaj w Bostonie, ponieważ nie wierzę tylko w tolerancję religijną. Nie wierzę tylko, że należy tolerować inne poglądy religijne.

Myszę, że powinienieś pozwolić na wolność innych poglądów religijnych. Roger Williams był niezadowolony z purytanów, a oni byli niezadowoleni z niego, gdy zaczął głosić tego typu rzeczy. Roger Williams opuścił Boston i udał się na południe, założył Rhode Island i nazwał swoje miasto Providence. Teraz porozmawiamy o tym trochę więcej, gdy dojdziemy do naszego następnego wykładu.

Jednakże był jednym z pierwszych, którzy zareagowali mocno na purytanów, a jego reakcja była tak silna, że faktycznie utworzył kolejną kolonię w reakcji na purytanów. Więc to jest pierwsza reakcja. Drugą reakcją był George Fox.

George Fox, są jego daty, a my zamierzamy wygłosić trochę więcej wykładu o George'u Foxie i podać trochę więcej danych historycznych na jego temat. Ale George Fox, są daty George'a Foxa. Jest zdjęcie George'a Foxa.

George Fox założył grupę ludzi zwaną Kwakerami. I będziemy dużo mówić o Kwakerach, żebyśmy nie musieli się o nich martwić tu i teraz. Ale tutaj wystarczy powiedzieć, że Kwakerzy byli grupą odłamową Kościoła Anglikańskiego w Anglii.

Więc byli grupą, która już się oderwała. Więc są również grupą separatystyczną w Anglii. Kwakerzy zaczęli przybywać do Bostonu, a purytanie byli bardzo niezadowoleni z tych ludzi.

Teraz nie są z nich niezadowoleni tylko dlatego, że odłączyli się od kościoła. Są z nich niezadowoleni teologicznie. Mieli wiele różnic teologicznych z kwakrami.

I porozmawiamy o tych różnicach teologicznych, kiedy będziemy wyklądać o kwakrach, konkretnie o George'u Foxie i kwakrach. Tak więc byli tak niezadowoleni z kwaków, że pierwszych czterech kwaków, czterech z pierwszych kwaków, przybyło do Ameryki, w tym Mary Dyer. Oto statua Mary Dyer.

Zobaczmy jej pomnik. Jest w State House, gdy przechodzimy obok jej pomnika. Więc purytanie uznali, że sposobem na pozbycie się tych kwaków jest powieszenie ich na Boston Common.

Mary Dyer była jedną z pierwszych osób powieszonych na Boston Common, co jest ironiczne, w pewnym sensie, ponieważ kwakrzy byli ludźmi pokoju, ludźmi shalom. Wierzyli w pokój. Nie wierzyli w wojnę.

Żyli spokojnie. Ale purytanie zaczęli wieszać kwaków na Boston Common. Trzeba pamiętać, że kiedy szliśmy przez Boston Common, było to miejsce wieszania aż do XIX wieku.

Nie jestem pewien, kiedy ostatni ludzie zostali powieszeni na Boston Common, ale to było miejsce powieszenia. I tak ludzie przychodzili i widzieli, jak wieszają tych Kwakerów. Nie jest dobrze, wiesz, być powieszonym.

Więc Kwakerzy byli prawdziwą reakcją na Purytanów. I zaczęli ich wieszać. Więc Kwakerzy powiedzieli, och, musimy się stąd wydostać.

Dokąd się wybieramy? No cóż, jedźmy do Rhode Island i dołączmy do Rogera Williamsa w Rhode Island. Porozmawiamy o tym później. Trzecia reakcja była reakcją jednej z najważniejszych kobiet w historii amerykańskiego chrześcijaństwa, a jej imię brzmiało Anne Hutchinson.

Reakcja numer trzy, Anne Hutchinson. Okej, więc Anne Hutchinson mieszka w społeczności Bostonu, bez wątplenia. Więc Anne Hutchinson zrobiła dwie rzeczy, które sprawiły, że purytanie byli na nią bardzo, bardzo źli.

Więc pozwólcie mi wspomnieć o dwóch rzeczach, które zrobiła Anne Hutchinson. Po pierwsze, Anne Hutchinson zaczęła przewodzić, w swoim własnym domu, teraz tutaj, w swoim własnym domu, zaczęła prowadzić dyskusje teologiczne i studia biblijne, nie tylko z kobietami, ale z mężczyznami w swoim domu. Teraz, to naprawdę zagroziło normom społecznym społeczeństwa purytańskiego, ponieważ kobiety nie ucą teologii.

Kobiety nie prowadzą studiów biblijnych. Kobiety nie rozmawiają o teologii. To miejsce dla mężczyzn.

To nie jest miejsce dla kobiet. Więc ona łamie wszelkiego rodzaju normy społeczne i granice społeczne w społeczności, a oni są tym bardzo, bardzo zagrożeni. Więc ona jest tutaj zagrożeniem, numer jeden.

Numer dwa, drugim miejscem, w którym jest dla nich zagrożeniem, jest to, że zaczyna mówić dużo o łasce Boga, a nie o predestynacji. Puritanie wierzyli w predestynację. Porozmawiamy o tym, gdy dojdziemy do ich teologii.

Ale zaczęła mówić dużo o łasce Boga, a nie o przeznaczeniu, o dobrej łasce Boga, a może nawet, ośmielimy się powiedzieć, o łasce Boga, która przychodzi do każdego człowieka. Ta łaska Boga, a więc tego rodzaju antynomiczne dyskusje, które prowadzi w swoim domu, purytanie uznali za bardzo groźne, więc postawili ją przed sądem. To jest swego rodzaju artystyczna interpretacja tego, czym mógłby być proces Ann Hutchinson.

Postawili Ann Hutchinson przed sądem, a Ann Hutchinson została ekskomunikowana ze społeczności Bostonu. Gdzie więc pójdzie Ann Hutchinson? Gdzie mam pójść i być wolną kobietą, by mówić i swobodnie wyrażać swoje teologiczne idee? Potrzebuję wolności. Cóż, dołączę do Rogera Williamsa w Rhode Island.

Oczywiście, staje się to miejscem schronienia dla pozbawionych praw ludzi w społeczności Bostonu. Tak więc Ann Hutchinson jest trzecim rodzajem reakcji, trzecim prawdziwym oporem wobec purytanów i sposobu, w jaki rządzą, a nawet początkiem pewnego oporu wobec purytańskiej teologii. Tak więc Roger Williams jest pierwszy, kwakrzy są drudzy, a Ann Hutchinson jest trzecia.

To są trzy główne sposoby dotarcia do purytanów itd. Okej, jakieś pytania dotyczące tych trzech? Teraz, jak wspomniałem, o pierwszych dwóch, o Rogerze Williamsie i o kwakrach, będziemy mówić o nich dużo więcej w trakcie kursu. Więc tutaj wspomniałem o nich po prostu jako o ich wrogiej pozycji wobec purytanów, ale będziemy mówić o nich dużo więcej.

Muszę zacząć prosić was o podanie swoich imion, kiedy – Zamawiacie. Zamawiacie. Świetnie.

Cóż, Mary Dyer była absolutną totalnością – była kwakierką. Więc Mary Dyer była absolutną totalną heretyczką, a heretyków trzeba wieszać, oczywiście, ponieważ heretycy ostatecznie całkowicie rozmontują porządek społeczny. Więc powodem wieszania heretyków jest utrzymanie porządku społecznego.

Ann Hutchinson była jednak postrzegana jako osoba, która miała dziwne teologiczne idee, ale niektóre z nich i tak są dyskusyjne. Więc nie była postrzegana jako jawna heretyczka, jak Mary Dyer. Więc powieszenie, aby utrzymać porządek społeczny z Mary Dyer.

Ann Hutchinson, jednak nadal musimy utrzymać porządek społeczny, ale nie powieszmy jej, ponieważ próbuje zrozumieć tę teologię. Ale musimy się jej gdzieś pozbyć, więc ją wyrzucimy, a ona znajdzie schronienie w Rhode Island. Coś jeszcze o tej reakcji tych ludzi.

Zwykle – niektórzy z was siedzieli ze mną na kursach wcześniej, ale czasami zaczynamy pisać, więc lubię dać wam pięciosekundową przerwę. Więc zróbcie sobie pięciosekundową przerwę. Właściwie, zwykle w piątki daję wam dziesięciosekundową przerwę, ale ponieważ dopiero zaczynamy kurs, nie zrobię tego dzisiaj.

Ale po prostu zrób sobie pięciosekundową przerwę, żeby się rozciągnąć i, wiesz, zastanowić się nad swoim życiem i tym, co robisz w życiu i wszystkim. Kto potrzebuje tej listy obecności? Czy ktoś potrzebuje listy obecności? Kto ma listę obecności? Gdzie ona wylądowała? Gdzie się podziała? Czy ktoś jeszcze jej potrzebuje? I w ten sposób będziemy mieć pojęcie, kto jest z nami i czy ktoś dodał kurs. Świetnie.

Więc to jakoś wyjaśnimy. Okej, dzisiaj pięciosekundowa przerwa, ale w większość piątków dziesięciosekundowa przerwa. Więc cieszymy się z tego.

Jasne, śmiało. I nie spotykamy się w poniedziałek. Pamiętaj, że masz poniedziałek wolny, więc w poniedziałek nie ma zajęć.

Więc następny tydzień będzie krótki. Mam na myśli, środa, piątek, tydzień się skończył. Więc, to będzie krótki tydzień.

Och, nie ma problemu. Możesz zrobić z tym kursem, co tylko chcesz. Tak, tak, tak.

Okay, błogosławcie wasze serca. Jesteście gotowi? Okay. A teraz reakcja na purytanów.

Teraz musimy porozmawiać o upadku purytanizmu. Upadku purytanizmu. Więc, aby porozmawiać o upadku purytanizmu, spójrzmy na to drugie słowo o przymierzu w połowie drogi, a następnie spójrzmy na dwa pytania, które mam tutaj w kontekście upadku purytanizmu.

Upadek purytanizmu jest naprawdę demonstrowany przez to, co nazywa się półprzymierzem. Półprzymierze zostało rozwinięte w kongregacjonalizmie. Pamiętaj, ci ludzie są już kongregacjonalistami.

Przymierze połowiczne zostało rozwinięte w kongregacjonalizmie w latach 1657-1662. I przymierze połowiczne miało wiele zasad lub rzeczy, o których mówiło, nie

wiem. Jednak przymierze połowiczne było przywilejem, który pozwalał ci być członkiem kościoła, jeśli byłeś dobrą osobą moralną w społeczności.

Więc jeśli jesteś dobrą osobą moralną, osobą etyczną, możesz być członkiem kościoła. Pozwolimy ci być członkiem tego przymierza. Teraz, nie byłoby to prawdą w przypadku wczesnych purytanów, ponieważ we wczesnym świecie purytańskim, w ich świecie, jesteś członkiem kościoła tylko wtedy, gdy jesteś synem lub córką Chrystusa przez wiarę.

Jeśli potrafisz wykazać lub jeśli potrafisz wyrazić i wykazać w swoim życiu, że jesteś dzieckiem Boga przez wiarę, że wierzysz w Jezusa Chrystusa jako syna Boga przez wiarę i że jesteś jego dzieckiem, to stajesz się członkiem kościoła. Jeśli potrafisz dać takie zobowiązanie wiary. Przymierze połowiczne pozwala ci zostać członkiem kościoła, jeśli jesteś dobrą osobą, moralną lub etyczną.

Nie musisz dawać żadnego rodzaju jasnego, wyrazistego przekonania, że jesteś dzieckiem z wiary w Chrystusa, wiary w Chrystusa itd. Następnie, przymierze połowiczne otworzyło się również na ludzi, którzy zostali ochrzczeni w kościele, których rodzice nie zostali ochrzczeni. Tak więc przymierze połowiczne pozwoliło na chrzest dzieci w kościele, których rodzice nie byli chrześcijanami.

I tak, przymierze połowiczne również pozwala na to, co również oznacza, że ludzie przychodzą do kościoła bez wyraźnego dziedzictwa wychowania w kościele chrześcijańskim jako dzieci itd. Tak więc przymierze połowiczne było w rzeczywistości przymierzem, które pozwalało wielu osobom w kościele, które formalnie nie miałyby prawa być członkami kościoła. Ale pokazało, och, i powinienem również powiedzieć, że przymierze połowiczne pozwala każdemu przyjmować komunię.

Nie musisz być osobą wierzącą, aby przyjąć komunię. Komunia była otwarta dla wszystkich. To otwarta komunia.

Każdy, kto jest w kościele, gdy nadejdzie wezwanie do komunii, każdy może podejść i przyjąć komunię. Nie musisz być członkiem kościoła, co w dawnych czasach oznaczało, że otrzymałeś wyznanie wiary w Chrystusa, aby zostać członkiem kościoła. Ale teraz nie musisz być członkiem kościoła.

Tak więc, w pewnym sensie otworzyło to kościół na wszelkiego rodzaju członkostwo, które wcześniej nie byłoby dozwolone. Tak więc, to nazywa się półprzymierzem. A półprzymierze dla wielu ludzi pokazuje umniejszenie tego, czym jest kościół, według czego i gdzie purytanie zwrócili się po swoją teologię? Według Biblii.

I tak półprzymierze staje się bardzo, bardzo problematyczne jako znak upadku purytanizmu. Okej. Teraz, wraz z tym upadkiem purytanizmu, są dwa pytania do zadania.

Co jest pierwsze? Brak religijnej gorliwości czy wzrost bogactwa? Tak więc, dwie rzeczy wydarzyły się z purytanami drugiego, trzeciego i czwartego pokolenia. Pierwszą rzeczą, jaka się wydarzyła, było to, że stali się niezwykle bogaci. Dlaczego? Częścią purytańskiej mentalności jest to, że służysz Bogu poprzez swoje powołanie w tym życiu i jesteś bardzo ostrożny z pieniędzmi, które zarabiasz.

Jesteś bardzo ostrożny z pieniędzmi, które zarabiasz. Nie wydajesz ich na siebie. Wkładasz te pieniądze z powrotem do swojego biznesu i wlewasz je do kościoła.

Tak więc w ten sposób służysz Bogu. Ale drugie pokolenie, trzecie pokolenie, czwarte pokolenie czuło, och, może powinienem wydać trochę tych pieniędzy na siebie, rozumiesz? I tak, ten wzrost bogactwa, i jeśli pojedziesz do Salem, i jeśli pójdziesz na niektóre ulice w Salem, wskażą niektóre z tych pięknych, Chestnut Street, myślę, że jest jedną z nich w Salem, wskażą niektóre z tych pięknych domów w Salem, które są ogromnymi domami, pięknymi strukturami, i powiedzą, że to domy purytańskie. Cóż, to są domy purytańskie, ale to są domy purytańskie czwartego, piątego, szóstego pokolenia.

Wcześni purytanie nigdy nie zbudowaliby sobie takiego domu. Więc jest ten wzrost bogactwa. A wraz z tym pojawia się ten brak religijnego zapału.

Kiedy dotrzesz do drugiego, trzeciego lub czwartego pokolenia purytanów, nie będziesz miał religijnego zapału pierwszego pokolenia, a może drugiego pokolenia. Straciłeś to. Nie interesuje cię ewangelizacja.

Nie interesuje cię sprowadzanie ludzi do królestwa Bożego. Nie interesuje cię dyscyplinowanie ludzi. Więc ten brak religijnej gorliwości, który ukształtowali purytanie z Biblii, wiesz, odkryłeś, że dzieje się to począwszy od może trzeciego, czwartego pokolenia.

Te dwie rzeczy się wydarzyły, ale nie wiemy, co było pierwsze. Czy więc brakowało im religijnego zapału, że postanowili wydać pieniądze na siebie, czy też wydawali tak dużo pieniędzy na siebie, że stali się bardzo egocentryczni i dlatego nie mieli religijnego zapału swoich przodków i pramatek. To kura czy jajko, co było pierwsze, kto wie.

Ale cokolwiek się stało, nastąpił radykalny upadek purytanizmu, gdy minęło 50 lat, 80 lat, 100 lat. A gdy następuje upadek życia religijnego, coś musi zająć jego miejsce. Więc będziemy ciekawi, co zajmie jego miejsce.

Okej, miłego weekendu, do zobaczenia w środę i piątek w przyszłym tygodniu na krótki tydzień. Wszyscy mają sylabusy. Mam na myśli, że wszyscy muszą pisać prace badawcze.

Wszyscy mają artykuł o Finneyu. Więc jesteśmy gotowi. Jesteśmy gotowi. Okej.

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To jest sesja 1, Purytanizm w Ameryce.